

Presentación de la Revista Duoda nº 53
Llibreria Pròleg. 15 de marzo de 2018
Àlex Dorado i Dorado

Va ser a finals de desembre de 2017 quan vaig rebre un correu d'Isabel proposant-me fer la presentació del número 53 de la Revista Duoda acompanyant na Júlia i na Rita.

Aquell correu no el vaig llegir fins ben entrat el mes de gener de 2018. Les presses per respondre, després d'adonar-me'n que havia transcorregut tant de temps, va fer que no m'aturés a pensar si volia dir sí o volia dir no. De vegades un pot connectar amb la possibilitat de deixar-se endur per allò que diu el cos – els desitjos amagats- i no tant pel quotidià que resta ple de les pors que uns i unes altres ens han delegat.

Aquell correu, aquella sol·licitud, la vaig sentir com si es tractés del retorn d'un amic o d'una amiga. Aquelles ocasions on t'entregues, deixant-t'ho tot de banda, per tornar a ser partícip de quelcom màgic. T'entregues, sí, amb els cors oberts: un, dos, tres, quatre... tots els cors oberts.

Vull donar les gràcies a Isabel, per la convidada, les paraules i la disposició, i a totes aquelles dones - companyes algunes, d'altres dones amb les que em vinculo en relació d'autoritat- que varen nombrar-me, pensar-me i proposar-me per fer aquesta presentació.

La proposta, doncs, és presentar a tres veus aquest magnífic número 53 de la Revista Duoda i per fer-ho – m'haureu de perdonar- vull fer un breu recorregut per la meva vinculació amb la revista Duoda.

Vaig començar tard la universitat. Ho vaig fer quan la vida i la felicitat que em produïa fer una carrera m'ho van permetre. Vaig desitjar estudiar educació social i, el desig, en relació, com ja sabeu, no únicament va veure llum, si no que va ser possible.

La carrera, que dir-vos, se'm va presentar avorrida, feixuga i allunyada, molt allunyada del desig d'estar allí... però quelcom va passar el primer quadrimestre del segon any de facultat quan, per pura intuïció, vaig matricular-me d'una assignatura impartida per Núria Pérez de Lara.

Núria em va vincular i apropar de nou a la carrera i a la Universitat. Va ser ella qui, entre d'altres coses, va posar a les meves mans per primera vegada la Revista Duoda. Va ser aquest número el 27 de l'any 2004.

El número 27 em va omplir de dubtes, moltes, però alhora va anar captivant-me. En aquest número Ana Mañeru escrivia referint-se a les paraules de veritat:

“para ser sostenidas requieren de esfuerzo de relación, compromiso con aquello que es diferente a mi, amor, y sentido de libertad”.

Posar la mirada en la relació, en la relació que proposen les paraules de veritat; aquelles que reconeixem que emergeixen de l'amor i de les connexions primeres. Allò era el que

jo necessitava i no pas les giravoltes i absurditats que em proposaven des del pla acadèmic de la carrera d'educació social.

Aquelles paraules sentides i posteriorment escrites per a aquell número 27 de la revista - que aquest dies he comprovat que vaig subratllar amb subtileza- van jugar a favor de la carrera que vaig triar. Sí, les paraules de veritat m'arrelaven al desig de voler ser educador social.

Però Ana Mañeru també em va fer voltar el cap quan, seguidament, va escriure en referència a les paraules de veritat:

“yo he aprendido estas palabras de mi madre, y puedo decirlas ahora porque ella, una mujer, nunca las ha dejado morir”.

La mare, el simbòlic de la mare, es feia present, i el misteri s'obria.

Així va començar la meua història amb la revista DUODA; una història que ha aconseguit capbussar-me d'una plana a una altra, tenint-la i sentint-la com a capçal en el meu desig d' escoltar i deixar-me tocar per la diferència femenina.

Ara, la revista Duoda està present en el meu dia a dia laboral; és una de les principals fonts de reflexió de la meua pràctica, i a ella hi torno, com ara al número 45 on Ana Mª Piussi es dirigeix a aquelles que eduquem, i ens proposa:

“dar Nuevos inicios a la transformación de nuestros vínculos con el mundo y al mundo mismo”.

En aquest article, Anna Mª Piussi em va oferir la pràctica de la passivitat, i la vaig agafar al vol, sense deixar-la madurar, perquè he après què, quan alguna idea, al sentir-la per primera vegada, t'il·lumina el camí, aquella proposta, sense més, l'has de fer teva, fer-la partícip de la teua futura experiència vital.

La revista Duoda als darrers anys també ha estat més present que mai en el meu quotidià, al ser eina i pont de coneixement mentre estudiava el màster d'Estudis de la Diferència. Les veus, les emocions i els posicionaments recollits en ella m'han fet vibrar. Mitjançant les paraules de les dones que, des del seu partir de sí, han escrit i escriuen a la revista, he pogut trobar la connexió entre el pensar de les dones lliures i el meu ser home lliure. Gràcies a les dones que publiquen a la revista Duoda - i que ho fan fent valer la seva llibertat – jo, com a home, he pogut arribar al seus pensaments, mitjançant el seu regal, sense la maleïda mediació masculina ni la diluïda proposta de la igualtat.

Així, la revista Duoda també m'ha aprofitat mirades i veus masculines, com ara la de Marco Deriu, que llegint-lo m'ha acompanyat en l'aposta d'estar al món d'una altra manera sense oblidar en cap moment que soc home, reivindicant-me home, sense fugir de mi, i donant-li espai i temps a la transformació política de la definició del meu sexe.

Per reconduir i tornar a la presentació de la revista vull posar en relació el número 27, el primer que va caure a les meves mans, i aquest últim número 53. Tots dos tenen en comú

que parlen del seminari públic anual de DUODA. Una manera de fer romandre en nosaltres el coneixement i l'experiència que circula en els seminaris anuals de DUODA.

Jo hi vaig ser present el 5 i 6 de maig de 2017 i aquest número recull, d'una manera fidel, allò que aquells dos dies vaig viure.

En aquest número trobem el monogràfic que amb tanta sensibilitat i sentit polític s'ha vingut a nombrar "*Somiar la casa i els seus fantasmes*". En ell, Laura Mercader i Mònica Farnetti, i els respectius col·loquis que es varen produir al seu voltant, ressituen la casa natal allà d'on els homes patriarcals havien intentat desprendre-la.

"*La casa natal és la relació amb la mare*". Amb aquest començament -com diu l'autora, abrupte,- ens situem en ordre de tornada perquè, les cases, ans el contrari del que ens han intentat fer creure els homes patriarcals, estan investides del ser dona i mare, i és així perquè, com diu Laura:

"*La casa natal és l'embolcall de la relació materna, farcit d'objectes, racons, emocions, ràbies i pors. Somiar-la és una forma de recordar que la relació amb la mare és la casa del ser*".

El text de Laura, quan el vaig escoltar i sentir a la sala de Cal Jaumandreu, va funcionar de dues maneres.

Una primera que em tornava de manera inequívoca a la relació amb la meva mare, fent un recorregut per la primera casa que jo recordo que ella em va proporcionar i que durant els anys va perdurar, modificant-se, davant les necessitats. Aquella primera casa va ser la curvatura que ella formava amb els seus braços i que funcionava d'alguna manera com a refugi; el refugi que no podia donar-me en la seva pròpia casa materna on vàrem viure durant els primers anys de la meva vida.

Però també recordo les cases que varen arribar després, les segones i terceres cases, frustrades totes elles, fins que la meva mare - després d'un gran recorregut- va poder atorgar-me la casa, la física i emocional; la que ella sempre va somiar poder compartir amb mi.

I es que en aquells records hi ha quelcom que emergeix de la diferència sexual masculina. Als homes, als patriarcals i als no patriarcals, ens uneix que naixem de dona; posteriorment serem acollits i ens donarà lloc la pròpia mare, o per qui per ella hi sigui, però allò que ha passat, la naixença de dona, serà quelcom que res del nostre recorregut vital com a homes no veurà superat. No existirà res més rellevant que ens vinculi al món que aquest esdeveniment, ni l'amor cap a les persones que decidirem que ens acompanyin a la vida, i intueixo que tampoc ho serà la naixença d'una filla o un fill.

La casa natal, com llegireu de na Laura, que és aquesta relació amb la mare, i que es constitueix de mirades, carícies, paraules, moltes paraules, objectes i espais pensats per a cada una de nosaltres, és una casa ben política, la més gran de totes les cases polítiques que poden existir i, com diu el pensament de la diferència, simbolitzar-la, a homes i a dones, se'm presenta imprescindible per assolir la felicitat.

Però, com deia anteriorment, el text de na Laura va funcionar en dues direccions. Només escoltar-lo també va aparèixer el desig de fer un recorregut entre la casa materna i la casa d'acollida on jo hi treballa. Desig que va acabar transformant-se en el meu treball de final de màster.

Durant el procés d'escriptura del meu TFG vaig descobrir quelcom que ja va pronunciar subtilment Laura Mercader a l'article que recull aquest número 53 i que, posteriorment, en l'intercanvi que vaig mantenir amb Maria-Milagros Rivera durant la tutorització del meu treball, va tornar a fer-se present amb més força (porto aquí les paraules que em va fer arribar María-Milagros Rivera):

“La casa d'acollida no és la casa natal però la relació amb la mare - si ha estat simbolitzada- es pot portar allà on s'estigui.”

Portar la Casa natal a la Casa d'acollida requereix d'un previ, sí. Simbolitzar-la i fer-la política. Que la relació amb la meva mare s'hagi aposentat en el meu quotidià laboral - que hagi pogut donar sentit polític a la meva casa natal i l'hagi portat al meu espai laboral - és quelcom que ha calmat l'angoixa d'haver d'aplicar les insensateses sol·licitades per l'administració, per unes institucions ideades des de la masculinitat amb el propòsit d'intervenir en el cossos de les dones que han patit violències per part dels homes.

Partir de la relació amb la mare, amb la meva, amb la pròpia, m'apropa a allò que desitgen i sol·liciten les dones acollides. Portar la casa materna a la casa d'acollida es no moure'm per on no toca, dir no i desviar la mirada quan la sol·licitud es mou per indrets que fan emmudir la relació. L'aposta és aquesta perquè, com diu Laura Mercader:

“Sense la casa natal, abric de la relació i model dels vincles sense fusió ni possessió, no hi ha relació política, hi ha exercici de poder o posició de submissió”.